

Twee kornuiten in de kornaten.

Paul Theroux schrijft in zijn boek 'toeristen weten niet waar ze geweest zijn, reizigers weten niet waar ze naar toe gaan' Ik moet ongetwijfeld tot de laatste groep behoren want één maand voor het vertrek staat nog niet vast waar we dit jaar met de tweezit gaan rondtrekken. Uiteindelijk valt de keuze op de Dalmatische kust. Vertrek: ergens nabij Zadar. Richting: de Kornaten. Vaarroute: waar de wind en de dag ons brengen zal. Grondiger kan de voorbereiding niet, een vorige trip, drie jaar geleden, rond de Kvarner eilanden Cres en Losinj, leerde ons dat kampplaatsjes moeilijk te vinden zijn. De eilanden meer zuidelijk zijn zo mogelijk nog ruwer en kaler.

17 september: We hebben overnacht in Bibinje, op een camping met welgeteld 1 ster. Het is de tuin van een oud vrouwtje waar drie aftandse caravans te huur zijn en plaats is voor één klein tentje, het onze. Waarvoor die ene ster staat? Vermoedelijk voor het goede weer, doch we staan direct aan de kade met een slip-way en de auto kan er voor de tijd van de trip achter de garage blijven logeren, tegen kontante betaling uiteraard, Tito en het communisme zijn er al jaren dood. Ik heb drie keer terug moeten in en uitladen alvorens het laatste stuk bagage een plaatsje vind in het ruim van ons cargoschip maar tegen de middag schuiven we over het vlakke water met een heerlijke zomerse zon aan de hemel. We steken het 6 km brede Zadarski kanal over en varen recht door de 20 meter brede passage tussen Ugljan en Pasman. Er komt wat wind op zetten maar golven geeft dat niet. In de baaien zijn grote viskwekerijen met een moederschap dat de drijvende visvijvers, apart en automatisch, via dikke flexibels, van voer voorziet. De moderne Adriatische visser heeft het een stuk makkelijker dan de doorsnee Noordzee visser. Op een klein eilandje Knezak gaan we op zoek naar een kampplaatsje. De eerste stap die ik aan wal zet zorgt voor een flinke jaap in m'n teen. De vlijmscherpe rotsen snijden overal doorheen. Wat hogerop achter een muurtje vinden we een horizontaal plekje, beschermt tegen de wind en bedekt met kurkdroog stekelig gras. Het is er zo droog dat we gaan koken op de kale rotsen aan het water, waar tevens de boot voor de nacht achterblijft.

18 september: De boot moet eerst het water in alvorens hij kan beladen worden, dat wil zeggen dat ik eveneens dijhoog het water in moet om er alles in te tassen. Makkelijk en comfortabel is anders maar bon. Om 10 uur varen we weer langs kale eilanden die de Byzantijnen vanaf de vierde eeuw kwamen bevolken. Waar ze van leefden en wat ze daar kwamen doen is me nog steeds een raadsel. Tenzij ze speciaal zijn gekomen om al die eilanden met kilometers en kilometers kaarsrechte, dikke stenen muurtjes te beplanten. Zet die muurtjes allemaal achter elkaar en die van China wordt gedegradeerd tot een prutserig tuinmuurtje. Op het eiland Rava zien we enkele huisjes met een aanleg

steiger. Ideaal om aan te leggen voor de middagpauze. Wanneer we de boot vastleggen haalt een bejaard koppel hun net binnen en vangen zo twee volle emmers kleine visjes. Wij willen ons in de schaduw van de steiger zetten als het ze ons uitnodigen om bij hen op het terras te komen zitten. Onder de bomen zitten we op een zelfgemaakte bank rond een zelfgemaakte stenen tafel met een uitzicht over de baai. Het koppel spreekt enkel Kroatische, maar het is ongelooflijk wat je toch van mekaar te weten komt. Plots staat de vrouw op en toont ons haar vangst. Precstavljanjem vraagt ze al knikkend. Wij kijken haar aan alsof we het horen donderen in Zagreb. Izazo Razlictim zegt ze weer, met de nadruk op ctim ?? Ahh.. ansjovis zegt Veerle. De vrouw knikt, malepojedinace zegt ze, kijkt ons vragend aan en schiet naar binnen. Vijf minuten later komt de vrouw terug buiten met een vol bord en vier vorken. De visjes die daarnet nog in de baai rond spartelden zijn nu krokant gebakken en smaken overheerlijk. Na een lange middagpauze en een leuke babbel nemen we afscheid van het gastvrije koppel en trekken verder. 15 min later krak. Het roer luistert niet meer, een gelast oog is losgekomen. Ik tover een 'Mc Giver-mes-van-vijf-euro-uit-den-Aldi' uit m'n tonnetje en leg met de ingebouwde tang en knoop in de roestvrij stalen kabel. Hopla, een half uur later zijn we weer op weg, onder een loden zon, op zoek naar een overnachtingplaats. Na lang zoeken vinden we een breed talud met een betonnen aanlegsteiger. Hierop zetten we de tent recht met stokken en rotsblokken. Hier in the middle of nowhere zullen we weer niemand storen met ons gesnurk.

19 september: 10 uur, de zon is terug door de wolken gebroken en er staat een stevige bries op kop. Na vijf km verlaten we het eiland Dogi Otok en varen het 'nationalni park Kornati' binnen. We houden de binnenkant van de eilandjes aan zodat we wat uit de wind zitten, allemaal zijn ze even kaal en klinken hun namen exotisch. We hebben het water voor ons alleen, het toeristisch seizoen zit er duidelijk haast op. Bij Levrnaka draaien we de baai van Unica in, daar is een ligplaats voor jachten en naast de plaatselijke konoba zou je kunnen overnachten. Net als we aankomen duikt er een mooi gebruide brunette, in minuscuul bikinietje, van haar jacht het water in. Gelukkig is Veerle er nog om me weer tot de orde te roepen want de plaatselijke Lorelei deed me haast op de scherpe klippen lopen. Aan de aanlegsteiger liggen er drie jachten, één met twee masten, één met twee stuurwielen en één met twee rompen. Wij hebben twee kuipen, ik voel me dus direct thuis en meer mijn jacht aan bij de steiger. De jachteigenaars op het dakterras van het restaurant hebben er zo hun bedenkingen bij. In het café bestellen we wat te drinken en na een poosje vragen we de vriendelijke waard of we hier ons tentje kunnen opzetten voor vannacht. Dat kan niet, maar 500 m terug is er een steiger voor dagjestoeristen met nog een konoba en daar is kampgelegenheid. Inderdaad, bij Edija kunnen we ons tentje zetten op speciaal aangelegde betonnen plateaus tussen de lage verwilderde bomen. Er liggen

nog 7 plasticen zeekajaks maar de vaarders zijn niet te zien. Ze zijn een paar dagen geleden gestrand door de Bora weet Edija te vertellen. Als we gesetteld zijn komt er een zware zodiak van een outdoor center aan, de man komt zijn boten terug halen. Het is een Bretoen die hier werkt als kajakbegeleider. Ze zijn inderdaad vastgelopen door de Bora en zijn na twee dagen van het eiland gehaald om te gaan mountain biken op het vaste land. Met de jonge kerel is

het heerlijk keuvelen over zeetochten alom. Als hij ons palmares hoort is hij aangenaam verrast en biedt ons vers fruit en groenten aan die hij hier samen met de boten achterliet, hetgeen we met plezier in ontvangst nemen. Van scheurbuik zullen we weer niet omkomen. De twee grote bussen drinkwater zijn ook meer dan welkom en de grote zak zandkoekjes en het potje gekruide tomatensaus moeten we volgens hem beslist aannemen. Als de kajaks op de zodiak zijn vastgebonden vertrekken ze niet zonder ons nog een veilige trip te komen wensen. Toffe kerels. Ik wandel de berg op en krijg een mooi panorama van de omgeving voorgeschoteld. Die avond gaan we in de simpele zaak van Edija eten wat de pot schaft. Vandaag is er enkel makreel met een salade zegt hij ietwat gegeneerd. Voor ons klinkt het na drie dagen adventure food en betonkoekjes als een culinair diner. Hij serveert ons een flinke kom salademix in olijfolie, brood en voor elk twee uit de kluiten gewassen makrelen. Niet gefileerd, gefumeerd, gelardeerd, gepocheerd, gemarineerd, gebraseerd, in papillot of voorzien van andere moleculaire poespas. Gewoon, recht uit de zee, via de pan, op ons bord. Een simpel, eerlijk gerecht dat met een jong fruitig wijntje wordt doorgespoeld. De sterke kruidendrank achteraf is van de zaak. Hier hoeft enkel nog een zalige nachtrust op te volgen.

20 september: We liggen pas in bed of de wind komt huilend opzetten en al staan we net over een heuvelrug aan de lijzijde, de tent krijgt het hard te verduren. Tussen twaalf en twee begint het aan één stuk door te stortregenen, met bakken tegelijk. Het watergordijn dat van de buitentent stroomt wordt door de felle wind naar binnen gejaagd met een natte binnentent als gevolg. Ik aanhoor de angstaanjagende wind nog tot een uur of vier en val dan toch in slaap. 7 uur. De zon is er weer terug en de wind is afgenomen tot een stevige bries. Ik ga buiten de shade opmeten en merk meteen dat de tent een eigenaardige vorm heeft aangenomen. Een snelle diagnose stelt een open beenbreuk vast. Eén van de drie tentstokken is gebroken. Veerle slaapt nog, de reparatie wordt even uitgesteld. Ik neem het fototoestel en klim terug de berg op. Na het ontbijt halen we de tent uiteen en voeren weer een noodreparatie uit met de ingebouwde zaag en vijl van het 'vijf-euro-mes' Met een afgevijlde piket en tesa maken we van de gebroken stukken terug één bruikbare tentstok. Twee andere gebarsten stukken worden vakkundig gespalkt met tape. Dat zal voorlopig volstaan maar de Bora zal ons toch wat respijt moeten geven voor de rest van de tocht. Door de korte nachtrust zijn we allebei nogal loom en zijn het vlug eens om de tent terug op te stellen en vandaag een rustdag te nemen. Veerle merkt naast ons tentje plots amandelbomen op die hun rijpe noten kwistig in het rond hebben gestrooid. In enkele minuten hebben we een hele berg noten verzameld. Sommige zitten nog in hun fluwelen bolster. Het verzamelen gaat vlug maar om ze van hun harde schelp te ontdoen zijn we een hele tijd bezig. Als je zo'n noot moet kraken door er met een steen op te kloppen kan ik je verzekeren dat je vingers dikwijls in de weg zitten. Die avond eten we de gekregen verse groenten op en gaan nog een wijntje drinken in de konoba van Edija.

21 september: Om 8 uur peddelen we bij een lichte wind onder een stralende zon de baai uit, ronden het eiland Levrnaka en varen onder de overblijfselen van het Byzantijnse fort Tureta. De wind valt even later weg en we nemen de buitenzijde van de eilanden. Allemaal hebben ze langs deze zeekant hoge rechte rotskliffen 'krune' genaamd. We zijn

hier helemaal alleen en er heerst een absolute stilte. Het is heerlijk genieten als je de wereld voor jou alleen hebt. Enkele valken, die ook denken dat ze hier alleen zijn, vliegen verschrikt op van de hoge rotswanden. Op Panitula is er een gloednieuwe jachthaven gebouwd waar jachten zich volledig kunnen bevoorraden maar nu is het er doodstil en het ene motorjacht dat er is vertrekt net voor wij passeren. Wij laveren verder van eiland naar eiland. Boudewijn Büch noemde zichzelf in zijn boeken een insulafiel en dat geldt zeker ook voor mij. Een eiland aanlopen, groot of klein, onbewoond of vol huizen, het is telkens alsof je op het punt staat iets te ontdekken. Bijna middag, we varen zuidelijk van Lavsa en draaien de baai van Sudenjak in op zoek naar een mogelijke uitstapplaats. Plots zien we tussen de scherpe rotsen een geul van pakweg één meter breed die zowaar naar een piepklein zandstrandje lijdt. Dit moet een fatamorgana zijn ofwel heeft de zon onze hersencellen zodanig toegetakeld dat ze geen correcte waarnemingen meer kunnen doen. Onze boot loopt mooi door de geul en rshhh.. schuift zachtjes het strandje op. Beide blijven we vol ongeloof in de boot zitten, zoveel geluk valt niet te vatten. Voor het eerst dit verlov kunnen we met droge voeten uitstappen. Op zoek naar een schaduwplek vinden we het perfecte kampplaatsje. Achter de struiken, onder een boom is er een grote vlakke plaats met banken, gemaakt van boomstammen. Enkele slingers van scheepstouwen, met daaraan houten bordjes die in alle talen vragen de plek proper te houden en geen afval achter te laten, sieren het geheel. Je kan er inderdaad, bij manier van spreken, van de grond eten. Dit is te mooi om waar te zijn. 0,0000000001% possible. Taste the possibilities. Hier slaan we ons tentje op en blijven de rest van de dag snorkelen, wandelen en van de zon genieten.

22 september: Om 6.30 uur is de zon weer van de partij en de tent is al droog. Om 9 uur varen we uit en houden de buitenkant van de eilanden aan. De kleine grijze eilandjes liggen nu max. één kilometer uit elkaar en vormen een lange rij met links het grote eiland Kornat en rechts de Adriatische zee met ver achter de horizon Italië. In het hoogseizoen zou het hier volgens de folders wit zien van de jachten, nu is de enige rimpeling op het water het werk van onze groene tweezit. De grote nieuwe steigers, op het eiland Ravni Zakan, liggen er verlaten bij. We paddelen ten zuiden van Kurba, vijf kilometer lang en max. 300 m breed, het laatste eiland van de Kornati archipel. Het is middag, maar nergens is er door de steile scherpe rotsen een mogelijkheid om aan land te gaan. Het volgende eiland, Zirje, ligt 14 km verder. Hopelijk vinden we daar snel een plekje om aan te leggen en te eten. We verlaten het nationaal park en beginnen aan de oversteek met een stevig windje op kop. Het is niet de afstand of de golfjes die beginnen doorwegen maar de honger die begint te knagen. Dat maakt dat we blij zijn wanneer er op de kop van Zirje een betonnen steigertje is dat toegang verschaft tot de vuurtoren. Met het nodige touwwerk leggen we de boot langs zij en kunnen we eindelijk de innerlijke mens versterken. Man, als de honger groot genoeg is kunnen zo'n betonkoekjes toch lekker zijn. Vanaf dan begint weer de zoektocht naar een kampplaatsje. 15 km verder vinden we in een kleine baai achter een berg aangespoelde rotzooi een groot vlak terrein. Idyllisch is anders maar na het opzetten van de tent en het nuttigen van een adventure food diner zullen onze ogen niet lang meer open te houden zijn. Wanneer ik s'nachts even buiten ben kijk ik omhoog en bewonder de uitbundige sterrenhemel. Grote beer, kleine beer, ram, stier, waterman, kortom de hele dierenriem en nog zoveel meer sterrentekens staan aan de hemel. Niet dat ik er één van terug vindt maar met zoveel sterren moeten ze er zeker allemaal tussen staan.

23 september: 6.30 uur, ver weg boven het vaste land worden dikke wolken snel vooruit gejaagd. We zullen vandaag de regenjassen maar dicht bij de hand houden. Om 9 uur steken wij van wal en de regenjassen diep in de waterdichte tassen want de zon is er ondertussen terug doorgekomen. Vandaag gaan we richting vaste land en moet ik me richten op een grote kaart van 1/150000. Ik vind niets terug, de eilanden, zo'n vijf zes km uit elkaar, liggen niet meer waar ze zouden moeten liggen volgens de kaart. Bij het eerste eilandje dat we tegen komen leggen we ons stil en denken eens goed na. Eureka! Bij deze kaart ligt het noorden NIET van boven maar is alles ongeveer 45° gedraaid. De kant die ik voor het noorden hield was in werkelijkheid het oosten. Oeps, foutje, moet kunnen. Alles 90° draaien en hoera de eilanden belanden weer op hun plaats. We slompen weer tussen de eilanden door en vinden op Prvic een mooi plekje om te rusten. In de verte zien we het vaste land met grote dorpen en stadjes. Het oversteken van eiland naar eiland blijft ontzettend leuk maar de kale eilandjes zelf, die zich in niets van elkaar onderscheiden, beginnen toch wat eentonig te worden. We besluiten om in Tribunj niet te overnachten maar door te varen naar Murter. Nog één grote oversteek voor vandaag en dan begint weer het zoeken naar een geschikte overnachtingplaats. We varen bijna het hele eiland of to we in Tuzbina een camping tegenkomen met een slip-way, mooie plekjes tussen de struiken en een beach bar die nog open is. De tent kan dit keer wachten, een halve liter pivo krijgt nu de absolute voorrang.

24 september: De zon staat al te schijnen en er staat een stevige wind, maar die hebben we straks in de rug. Onze Duitse gebuur komt een praatje maken en vraagt hoe wij alles vervoerd krijgen. Ik zeg hem dat onze boot in een vorig leven dienst deed als containerschip. Vol

ongeloof blijft hij de hele belading in het oog houden en als het laatste stukje vracht in het ruim verdwijnt roept hij er verrukt zijn vrouw erbij. Ze helpen ons nog even in het water en wij paddelen weer een nieuwe dag tegemoet. De baai uitvaren gebeurt tegen de wind in en die is vrij stevig maar eens we daar uit zijn kunnen we 180° draaien en vliegen we over het water. 3 km verder wil het roer weer niet luisteren. We laten ons door de wind een baai in blazen en stranden op de keien. De golven hebben zich al opgebouwd en er springen enkele

vlotjes binnen nog voor ik uitgestapt ben. Het roestvrij stalen kabeltje is aan de steun door geschavield. Voor de derde keer brengt 'five-euro-nife' de redding. Net als we klaar zijn komt er een oudere man op ons toe gestapt en stelt zich in het Duits voor als Pools schipper met de hoogste zeilopleiding op zak. 'Hebben jullie deze morgen naar het weerbericht geluisterd' vraagt hij. Wij, onschuldige zieltjes, zeggen naar waarheid dat we dat niet gedaan hebben. 'Wind tussen de 40 en de 45 knopen gaat er staan, weet je hoeveel beaufort dat is' Wij moeten nogmaals ontkennend antwoorden. We komen hier weer heel professioneel over. '8 beaufort' zegt de Pool. Ik vertrek geen spier en doe alsof 8 beaufort voor ons een zondags uitstapje is maar hoop vooral dat Veerle die 8 niet verstaan heeft. Dan begint de man uit te leggen dat we aan de slechte kant van het schiereilandje zijn geland. We moeten onze boot overdragen, naar de lijzijde, zodat we uit de wind, vrij van golven kunnen instappen.

Nu ga ik op mijn strepen staan. Dit is mijn schip, ik ben hier gestrand en ik zal hier terug van wal steken. De man repliceert enkel met 'U weet blijkbaar waarmee u bezig bent' en dan ontstaat er een gezellig gesprek over Gdansk en de Poolse kust met haar zandstranden. Daarna nemen we afscheid van de vriendelijke man. Als we verder varen merkt Veerle op dat er wel heel veel zeilen op het water zijn voor een 8 beaufort. Zij heeft het dus wel gehoord maar heeft eveneens een pokerface opgezet. Na een uurtje zijn de golven al een flink stuk groter en het aantal zeilen een heel stuk kleiner. Diegene die verder weg zijn verdwijnen uit het zicht als wij in een golfdal wegzakken. De wind is duidelijk aan het toenemen en de boot is, ondanks een roer, soms niet meer op koers te houden. Even voorbij Biograd gaan we in een beschutte zwimmersbaai eten, het is half twee. Als we doorgaan hebben we nog 2-2,5 uur varen voor de boeg en dan zijn we terug op ons vertrekpunt. Om de open zee terug op te gaan, naar een nabijgelegen eiland, staat er te veel wind dus kiezen we er voor om de trektocht vandaag te beëindigen. Na drie kwartier komen we uit de beschutting van de baai en voelen direct dat de wind verder aangetrokken is. De zon is weg en de golven beginnen over te slaan. Als we de koers een beetje verleggen komt de wind schuin achter en is de boot niet meer te houden. Roer volledig uitgeslagen naar rechts, met twee uit alle macht langs links trekken, het mag niet baten de boot draait naar links tegen de wind, dwars in de golven. De laatste 2,5 uur zijn een gevecht tegen de wind en het water. Als we eindelijk voor de wind varen overspoelen de rollers langs achter onze boot, over mijn spatdek, nemen de kaart mee en plakt die tegen de rug van Veerle. We zijn helemaal alleen op het water. Plots komt er een helikopter traag, laag langs gevlogen en lijkt even stil te houden naast ons, maar vliegt dan toch door. 'Waar kwam die vandaan' roep ik boven de huilende wind. 'Die hing al een poosje stil, een eind voor ons, en hield ons de hele tijd in de gaten' weet Veerle terug te roepen. We concentreren ons terug op de golven. 2,5 uur vechten is lang, zeker als ze de laatste zijn van een 60 km lange dagtocht. Om vijf uur trekken we onze boot op het droge en zit niet alleen de strijd maar meteen de hele trip er op.

De volgende dag gaan we in de jachthaven vragen hoe hard het waaide. 'Een stuk boven de 40 knopen' verteld de receptioniste. Ik stap buiten, snuif de zilte zeelucht op en droom van hoge zeeën en verre kusten. Met deze boot, maar vooral met zo'n scheepsmaat kan ik alles aan. Veerle port me in de zij en zegt 'Tijd voor een oorlam ouwe'

Veerle & Willy